

בעוהש"ת

קונטרס

א ברסלבער חסיד

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
לעבן בשלום.

פארנעלערנט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת בהעלותך תשע"ב

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאמן הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

א בְּרִסְלָב'עֵר חֶסֶד

א.

איך וויל דאנקען דעם בורא פֿל עולמים אז מען קען צוריק אָנהייבן דעם שיעור, כאטש איך דארף נאך האבן גרויס רחמים ווייל איך פיל זיך זייער נישט גוט און איך בין נאך זייער שוואך וכו', אָבער חסדי השם יתברך אז מען קען זיך צאם קומען רעדן אביסל פון הייליגן רבי'ן וואס דאס אליין איז דער גרעסטער התחזקות.

עס איז באוואוסט אז אַלע דיבורים פון הייליגן רבי נתן זי"ע איז שטענדיג געווען נאר פונעם הייליגן

רַבִּין, כַּאֲשֶׁר דָּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי נִתֵּן הָאֵט גְּעָהֵאט
 זַיַּעַר אַסאַךּ מַחְלֻקַּת אָפִילוּ פֿון אַוּנְזֶעֶרע לַיִט, וואָס
 זַיַּי זַענען גַּעווען תַּלְמִידִים פֿונעם הַיִּלְיָגֶר רַבִּין, און
 זַענען נִישֶׁט גַּעווען סֵתֵם מַעֲנֵטְשֵׁן, נָאָר בַּעֲלֵי רוּחַ
 הַקּוֹדֶשׁ תַּלְמִידִים פֿון פֿרִיעֵרְדִּיגֶע צַדִּיקִים. לְמִשָּׁל רַבִּי
 יוֹדֵל זְצוּק"ל אִיז גַּעווען אַ תַּלְמִיד פֿון הַיִּלְיָגֶר רַבִּי
 פֿנָחֵס קאַרִיצֶער זי"ע, וואָס דָּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי הָאֵט
 אִים זַיַּעַר מַפְלִיא גַּעווען און גַּעזאַגט (ח"י מוהר"ן, סִימָן
 תַּקנ"ג): "אַשְׁרֵי הַעֲיָנִים שָׂרְאוּ אֶת רַבִּי פֿנָחֵס" וואוּיל
 זַענען די אַיִגֶן וואָס הָאָבֶן גַּעזַען דַּעם הַיִּלְיָגֶר רַבִּי
 פֿנָחֵס. אויף הָאֵט דָּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי אַמָּאל גַּעזאַגט:
 רַבִּי פֿנָחֵס אִיז גַּעווען אַ 'חַד בְּדָרָא' אִין זַיַּין צַיִט. אַזוֹי
 אִיז אויף גַּעווען בַּיַּם הַיִּלְיָגֶר רַבִּין נָאָךְ גְּרוֹיֶסע
 תַּלְמִידִים לומְדִים און עוֹבְדֵי הַשֵּׁם, און דָּעַר הַיִּלְיָגֶר
 רַבִּי נִתֵּן אַלִּיין אִיז אויף גַּעווען זַיַּעַר זַיַּעַר גְּרוֹיס.

הָאֵט מָעַן אַמָּאל גַּעפֿרעגט דַּעם הַיִּלְיָגֶר רַבִּי נִתֵּן ווי
 אַזוֹי עַר הָאֵט זוכֶה גַּעווען מֵעַר פֿון אַלַּע תַּלְמִידִים?
 הָאֵט עַר גַּעזאַגט: יַעֲדַעַר תַּלְמִיד הָאֵט גַּעוואָוסט אַז עַר
 אִיז עֶפֶס, נָאָר דָּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי אִיז מֵעַר, אַבְעַר ווען

אײך בין געקומען צום הייליגן רבי'ן האב אײך זײך
 אויסגעהוילט דעם קאפ אינגאנצן, און געוואוסט אז
 אײך ווייס נישט גארנישט, נאר וואס דער הייליגער רבי
 זאגט, און אז דער הייליגער רבי זאגט א דבור איז דאס
 א שטיק שכל, נאך א דבור איז דאס נאך א שטיק שכל.
 איז דאך אונדאי היינט אז מיר האבן דעם הייליגן
 רבינ'ס ספרים: לקוטי מוהר"ן, ספורי מעשיות, ספר
 המדות, שיחות הר"ן און חיי מוהר"ן; דארף מען וויסן
 אז וואס עס שטייט נישט אין די ספרים איז אלעס
 שטותים און דמיונות, ווייל יעדער מענטש האט זײך
 זיין דמיון, אבער וואס עס שטייט יא אין דעם הייליגן
 רבינ'ס ספרים, דארף מען אוועק לייגן דעם שכל, און
 אז דער הייליגער רבי זאגט א דבור דארף מען דאס
 מקיים זיין ביזן סוף. למשל דער הייליגער רבי האט
 געזאגט (שיחות הר"ן, סימן ב): אײך האב זײך נוהג געווען,
 אז ווען דער טאג איז געקומען האב אײך צוגעבינדן
 דעם טאג צום בורא פל עולמים, און אײך האב
 געזאגט: רבוננו של עולם! אײך געב איבער דעם טאג
 צו דיר, און אײך וועל זײך דעם היינטיגן טאג פירן אזוי

ווי די ווילסט, און אזוי האב איך אַגאַנצן טאג
 געוואוסט אז איך האב איבערגעגעבן דעם טאג צום
 באשעפער, דאס זעלבע ווען עס איז געקומען א שבת
 אדער א יום טוב האב איך דאס איבערגעגעבן צום
 באשעפער אז עס זאל זיך פירן אזוי ווי דער באשעפער
 וויל; דארף מען זעהן דאס מקיים צו זיין, און אזוי
 אויך דארף מען מקיים זיין אלע שיחות מיט תמימות
 און פשיטות, און אז עס גייט נישט, בעט מען דעם
 איבערשטן, און אויף דעם האט דער הייליגער רבי
 געהייסן בעטן.

דער הייליגער רבי נתן זאגט אין די הקדמה פון
 לקוטי תפלות: אין דעם הייליגן רבינ'ס ספרים איז
 פארהאנען וואונדערליכע עצות, אבער פדי דאס צו
 קענען מקיים זיין דארף מען עס באוואסערן מיט
 תפלה; דאס הייסט, מען דארף אסאך בעטן מען זאל
 דאס קענען מקיים זיין, און זיך קענען ווייזן אין דעם
 הייליגן רבינ'ס דבורים.

דאס זעלבֿע איז לגבֿי התחזקוֹת אויכעט, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן א): מָעֵן קָען זײַ נישט פֿארשטעלן, גאט איז גרויס, מָעֵן ווייסט גארנישט, עס טוען זיך אזאלעכע זאכן אויף דער וועלט און מָעֵן ווייסט גארנישט, דער עיקר איז זיך נישט מייאש זיין, און אפילו מָעֵן האט געטוען וואס מָעֵן האט געטוען קען מָעֵן שטענדיג אנהייבן פון ניי, נאר נישט אויפהערן מתפלל צו זיין און בעטן דעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי נתן האט געזאגט: דער תמימות פונעם הייליגן רבי'ן איז עמוק עמוק מי ימצאנו. דערפאר איז זייער שווער מענטשן זאלן קענען אננעמען דעם הייליגן רבינ'ס דבורים, ווייל יעדער מענטש אן א אויסנאם האט אין זיך אַנכיות [ישות וגאות], דאס הייסט 'איך' און נאכאמאל 'איך'. אפלו א קליין אינגעלע הייבט שוין אן מיט 'איך' 'איך', ער סטראשעט: 'מיין' טאטע איז א פאליסמאן, 'מיין' טאטע וועט דיר קומען הרג'נען, 'מיין' טאטע וועט דיר שלאגן, און ווען ער ווערט גרעסער זאגט ער

שוין: 'איך' וועל דיר שלאגן 'איך' בין שטערקער, אלץ דער 'איך', ווייל א מענטש ווערט געבוירן מיט דעם, מען דארף זיך נאר אויסארבעטן אז עס איז נישטא קיין איך - קיין אני, אני איז נאר דער באשעפער, אני איז די אותיות אין, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כב): אני איז די נשמה. און די נשמה איז א חלק אלוק ממעל, נאר דער גוף פארדעקט עס, און דאס איז דער ישות וואס איז דא אין יעדן איינעם, און קיינער קען נישט ארויסגיין פון דעם.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נב): א איד זאל זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום באשעפער און וואס עס גייט אויף אים איבער, זאל ער נאר רעדן צום באשעפער, און ער זאל נעמען איין מדה נאכן אנדערן און אויסבעטן דאס צו קענען צוברעכן, ביז מען צוברעכט אלע מדות און מען האט שוין נישט קיין שלעכטע מדות, דאך בלייבט עפעס איבער 'אביסעלע'. וואס איז דער 'ביסעלע'? דאס גאזת און דאס ישות. דער הייליגער רבי אייזיק'ל קאמארנער

זי"ע בְּרַעֲנַנְט (נתיב מצוותיך, בהקדמה) אז דער הייליגער
 בעל שם טוב'ס נשמה איז אויסגעגאנגען מיטן פסוק
 (תהלים לו, יב): 'אל תבואני רגל גאונה', אויף ביים אר"י
 הקדוש איז אזוי ארויס די נשמה. אזוי אויף בְּרַעֲנַנְט
 דער הייליגער דגל (דגל מחנה אפרים, בלקוטים): אז ער איז
 געזעסן אויפן שוים פון זיידן דער בעל שם הקדוש
 אלץ קליין אינגעלע, האט דער זיידע אים אמאל
 געזאגט: זעהסט, דא זיצט א איד וואס הערט תורה לא
 מפי מלאך ולא מפי שרף נאר פון הקדוש ברוך הוא
 אליין, און ער האט מורא יעדע מינוט ער זאל נישט
 אריין פאלן בנזקבא דתהומא רבא.

אָבער אז אַ מענטש ווייסט: אײַך בײַן גאַרנישט, און
 ווער איז יא, דער באשעפער! דעמאלט איז ער שוין אַ
 געהאלפֿענער, און דאס הייסט עלית המלכות לשרשה
 (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ד), אײַך בײַן מקבל אויף מיר
 עול מלכות דקדושה, דאס הייסט אײַך ווייס נישט
 גאַרנישט, נאר אז עס איז דא אַ באשעפֿער אויף דער
 וועלט, און דאס חזר אײַך שטענדיג. אָבער וויבאלד

דער גוף פארדעקט די נשמה, וועגן דעם טשעפעט
איינ מענטש דעם אנדערן.

אין די שטאט טשערין, האבן געוואוינט אסאך
בַּרְסֵלְבֵּ'עַר חֲסִידִים וואס זענען געווען רייכע מענטשן,
און א עושר איז אן עזות פנים, אזוי ווי עס שטייט
(משלי יח, כג): עשיר יענה עזות. אויף זאגט דער
הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן סד): א עושר איז
א משוגענער. און די דרף פון עשירים איז, אז זיי ווילן
אלע זיצן אויבן אן, אבער ווי א גרויסער אויבן אן קען
מען דען מאכן? האט מען זיך געשטופט דארטן, און
ווי געווענליך האבן זיך עשירים פיינט איינער דעם
אנדערן צוליב קנאה, פלעגט דער טשערנינער רב זאגן:
די גופים זענען אזוי נאנט, אבער די הערצער זענען
אזוי ווייט.

ב.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות ה"ן סימן נא):
דאס זאלט עטץ מקבל זיין פון מיר עטץ זאלטס ענק
נישט לאזן נארן. און אז א מענטש איז זיך מתבודד,

עַר רַעֲדֵט צוּם בַּאֲשַׁעפֶּער, מַאכֵט עַר זײַך אַ חֲשָׁבֹן
הַנֶּפֶשׁ, אַזױ ווי דער הייליגער רַבִּי זָאגט (לקוטי מוהר״ן
חלק א, סימן טו): אַז הַתְּבוּדוֹת אִיז אַ עֲגִנָן פֿון מִשְׁפֵּט, אַז
מִעַן מִשְׁפֵּט זײַך: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם! ווי אַזױ זַעֲהֵט אױס
מִיין שְׁחִרִית? ווי אַזױ זַעֲהֵט אױס מִיין מְנַחֵה? ווי אַזױ
זַעֲהֵט אױס מִיין מַעְרִיב? ווי אַזױ פִּיר אײַך זײַך אױף
מִיט דִּי הַנְּהָגָה? מִיט יַעֲנֶע הַנְּהָגָה? און אַז אַ מְעַנְטֵשׁ
מַאכֵט זײַך אַ חֲשָׁבֹן הַנֶּפֶשׁ דָּאס בְּרַעַנְגֵט אִים דִּי יִרְאָה,
און דָּאס אִיז תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, ווייל עֵס אִיז דָּא צַעַן
לְשׁוֹנוֹת פֿון תְּפִלָּה (מְדַרֵּשׁ רַבָּה דְּכָרִים, פְּרָשָׁה ב, סימן א). דער
הייליגער בָּאָר מִים חַיִּים זײַע בְּרַעַנְגֵט אִין זײַן סִפֵּר
'שְׁעַר הַתְּפִלָּה' [וואס אִין דַּעַם סִפֵּר רַעֲדֵט עַר פֿון דִּי
צַעַן לְשׁוֹנוֹת הַתְּפִלָּה], אַז חֲשָׁבֹן הַנֶּפֶשׁ אִיז אױף אַיִנע
פֿון דִּי לְשׁוֹנוֹת הַתְּפִלָּה, און דָּאס בְּרַעַנְגֵט דַּעַם מְעַנְטֵשׁ
אַן אַנְדֶּערע סָאָרט יִשׁוּב הַדַּעַת.

דער הייליגער רַבִּי זָאגט (שיחות הר"ן, סימן רכח): מִעַן
קַעַן זײַן אַ עֲרִלִּיכֶער אִיד אַן הַתְּבוּדוֹת אױף, אָבֶער
אײַך רוף זײ אַן פֿלִיטֶעס, צוּדְרִיטֶע, מְבוֹהֵל וּמְבוֹלָבֵל.
ווייל אַן הַתְּבוּדוֹת הָאָט מִעַן גִּישָׁט קײַן יִשׁוּב הַדַּעַת,

מָעַן טוֹט אַלְעס צופֿלויגֶענֶערהייט, מָעַן טאַנצט, מָעַן
 שְׁפָרִינגט, און מָעַן איז פֿשוט אַ צוֹדֶרִייטער, און
 מָעַנטשן רופֿן דָאס נאָך אָן אַז מָעַן איז אַ עוֹבֵד, אָבֵער
 אַז מָעַן האט דָעם יִשׁוּב הַדַּעַת, דאָרף מָעַן נישט טאַנצן
 און שְׁפָרִינגען, ווייל דער באַשעפֿער איז דא, מָעַן קען
 זיָצן שְׁטִיל, און בַּעטן דָעם באַשעפֿער, דאָווענען און
 לַעֲרַנֶען און מְקַיִים זיין די מצוֹת מיט אַ גַּעוואַלדיגע
 שְׂמֵחָה. דערפֿאַר קען די וועלט זייער שווער אָננעמען
 דָעם עֲנִין פֿון הַתְּבוּדוֹת, ווייל אַ מָעַנטש טראַכט וואס
 הייסט אײַך זאל זײַ אַוועק זעצן און רעדן? און מָעַן
 כאַפֿט נישט אַז עס ליגט אין דָעם מוֹרָא'דיגע כִּפּוּרֹת,
 אַזוי ווי דער הייליגער רַבִּי זאָגט (לקוטי מוֹהַר"ן חֵלֶק א,
 סימן סב): ווען אַ מָעַנטש זאל האָבן די אַמְתָּע אַמוּנָה
 אַז דער באַשעפֿער איז דא, וואַלט אים נישט שווער
 געווען צו רעדן צום באַשעפֿער, נאר ווייל עס פֿעלט
 אין די אַמוּנָה, פֿעלט אים אײַך דאס רעדן צום
 באַשעפֿער, און פֿאַרוואס האט אַ מָעַנטש נישט קיין
 אַמוּנָה? ווייל דער האַרץ איז אים אָנגעלייגט מיט
 קשיוֹת אײַפֿן באַשעפֿער, און די עצה צו דָעם איז אַז

מען זאל לערנען שלחן ערוף, וואס שלחן ערוף איז
בחינת משפט (עין שם).

און מען דארף זעהן מקיים צו זיין וואס עס שטייט
אין שלחן ערוף, וואס דער הייליגער רבי האט אויף
דעם מורא'דיג מקפיד געווען, אזוי ווי דער הייליגער
רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן כט): יעדער איד איז
מחויב צו לערנען יעדן טאג שלחן ערוף, אפילו נאר
אין דין. ווייל ביים הייליגן רבי'ן איז געווען דער יסוד
נישט אנוועק צו גיין פון א סעיף קטן אין שלחן ערוף,
און ביי אונזערע לייט איז געווען איינגעפירט אז אין
דעם תפלין בייטל איז געווען א שלחן ערוף הקטן,
וואס דארט איז געווען געדרוקט נאר מחבר רמ"א.

און וואס איז טאקע דער אויפטוה פון שלחן ערוף
אז דער הייליגער רבי האט זיך אזוי פארלייגט אויף
שלחן ערוף? נאר ווען א מענטש איז זיך מתבודד און
רעדט צום באשעפער, קומט ער צו א בחינת בטול אז
עס איז נישטא גארנישט נאר דער באשעפער, אזוי ווי
דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נב),

קען דאס אָבער זיין מסופן אויכעט, ווייל ש"ץ ימח שמו וזכרו איז אויכעט געגאנגען אויף דעם וועג און גערעדט נאר פון באשעפער, האבן זיי אָבער נאכדעם געטוען פֿל דָּבָר אָסוּר און זענען געקומען צו נאָרף רחמנא לצלן, און צו א מורא'דיגע הפקרות.

וועגן דעם האט דער הייליגער רבי אזוי מקפיד געווען אויף שלחן ערוף, ווייל וויבאלד ער האט גערעדט אסאך וועגן התבודדות, און זיין בֵּטֵל צום באשעפער, און אז א מענטש איז בֵּטֵל צום באשעפער פארלירט ער דעם גאנצן חוש, און אויב אזוי מעג מען שוין טוען אלעס אויף דער וועלט, וועגן דעם דארף מען אויף דעם זייער אַכטונג געבן, און מען דארף וויסן אז מען טאר נישט רירן דעם שלחן ערוף וואס עס זאל נאר נישט זיין, נאר יעדע זאך זאל זיין אויסגעהאלטן אינגאנצן לויטן שלחן ערוף.

דער וויצענער רב פון שיקאגא זי"ע, האט נאכגעזאגט פון הרב הקדוש רבי שלמה באבוב'ער זי"ע, אז מען זעהט אן אינטרעסאנטע זאך: אין אורח

חיים, יוֹרֵה דַעַה, אָבֵן הַעֲזָר, אִיז נִישְׁטאַ אַזאַ זאַך ווי
 'פֿשְׁרָה', עס איז נאר דא גראַדע הַלְכוֹת, אָבֵעַר אִין
 חוּשֵׁן מִשְׁפֵּט אִיז דא פֿשְׁרוֹת, ווייל בֵּין אָדָם לְמָקוֹם אִיז
 נִישְׁטאַ קיין פֿשְׁרוֹת, און אַז עס אִיז שְׁוֹעֵר, בֶּעַט מֵעַן
 דַעַם בַּאשְׁעֶפֶעַר מֵעַן זאל דאס קענען מְקַיִים זיין, אָבֵעַר
 בֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ דאַרְטֵן אִיז שְׂיִיף צו זאַגן פֿשְׁרוֹת אַז
 אַינְעַר זאל נאַכְגֶּעבֵן פאַר אַ צווייטן.

בֵּי אִידֵן ווייסט מֵעַן אַז מֵעַן דאַרְך זיין אָפֿגֶעטִיילט
 פֿון גוֹיִם און פֿון גוֹיִ'אַישַׁע מְנַהֲגִים, אַזוֹי ווי עס שְׂטִיט
 אִין שְׁלֹחַן עֲרוֹף (יוֹרֵה דַעַה, סִימָן קַעח, סְעִיף א), און אַז אַ גוֹי
 גִיט אַזְעֶלְכֶע שְׂיִיף דאַרְך מֵעַן גִיין מִיט פֿאַרְקֶעֱרֻטֶע
 שְׂיִיף, און אַז דַעַר גוֹי טְרִינְקט אַזוֹי, וועל אִיף טְרִינְקען
 אַנְדֶּעֱרֶש, ווייל אִיף בֵּין אַ אִיד בְּרוּף הַשֵּׁם, און אַ אִיד
 דאַרְך זיין אָפֿגֶעשְׂיִידט פֿון אַ גוֹי, און וואס דַעַר גוֹי
 טוט, מאַף אִיף פֿאַרְקֶעֱרט, דאס אִיז אַינְזַעַר מְצֻוָּה.

דַעַרפֿאַר האט דַעַר הַיִּלְיָגֶעַר רַבִּי גַעזאַגט (שיחות
 הַר"ן סִימָן נא): אַתָּה תִּקְבְּלוּ מִמֶּנּוּ - דאס זאַלט אִיר
 מְקַבֵּל זיין פֿון מִיר, עֲטֹץ זאַלט זיך נִישְׁט לֵאזֵן נאַרן.

א בְּרִסְלָבֶ'עַר חֲסִיד

ווייל אַ מענטש קען זיך אָפּנאַרן, אָבער איינמאל אַ מענטש האט די יסודות, דעמאלטס קען אים קיינער אין דער וועלט נישט מבבל זיין.

איין טעות האב איך געטוען, (ווייל יעדער מענטש מאכט טעותים, און אויב איינער וועט זאגן, איך בין א כלייל השלמות איך קען נישט מאכן קיין טעותים, איז ער געבען א שקרן און א נער, און ער מאכט דיר אויף צו נער) און מען דארף דאס וויסן: זיך נישט צו מתוכח זיין מיט קיין מענטשן; ווייל יעדער מענטש האט זיך אינזינען, און א מענטש איז מורא'דיג מסופן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): א מענטש וואס איז נישט דבוק אין באשעפער, איז ער א חיה בדמות אדם. און ווי אזוי קען מען דאס וויסן? נאר שלמה המלך זאגט (משלי ב, ו): מפיו דעת ותבונה, פון דעם מויל פון א מענטש קען מען וויסן ווער דער גאנצער מענטש איז. ווייל יעדער מענטש רעדט לויט ווי ער האלט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סו): יעדע מחשבה מוז דורכגיין דעם דבור. און אז מען הערט איינעם רעדן

ניבול פּה, דאַרף מען וויסן אז דאס טראכט ער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות ניבול פה, סימן א): מי שְׁמַדְבֵּר נבול פה בְּיָדוּעַ שְׁלָבוּ חוֹשֵׁב מַחְשָׁבוֹת אָוֶן. דער בעל שם הקדוש האט געזאגט: א יעדע זאך מוז אדורך גיין דעם דבור, נאר דער מענטש כאפט נישט וואס ער האט געזאגט (עין לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קיג).

וועגן דעם איז נישט פֿדי מיט קיינעם אריין צו גיין אין ויכוחים, איך דארף זיך נאר משפּט'ן אויב עס איז אויסגעהאלטן דאס וואס איך טו על פי שלחן ערוך, און אז איך רעדט פון הייליגן רבי'ן, דארף איך זעהן אויב דער הייליגער רבי זאגט דאס טאקע, אבער פון אן אנדערן דארף איך זיך נישט מבלבל זיין, ווייל אזוי ווי אין קבר וועל איך ליגן אליין, פארנוואס זאל איך בַּחַיִּים חיותי נישט גיין אליין?! נאר פֿדי מען זאל האבן התחזקות מוז מען האבן נקודת החבר, וואס איז א גרויסע זאך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לד), אבער די ערשטע זאך דארף מען מקבל זיין נקודת הרב; אסאך אסאך לערנען דעם

הייליגן רבינים ספרים ביז עס זאל זיין שגור על פיו, און א טאג וואס מען לערנט נישט לקוטי מוהר"ן איז מען נישט מקורב צום רבין, אזוי אויף דארף מען לערנען שיחות הר"ן, חיי מוהר"ן, און מיט דעם וואס א מענטש לערנט דעם הייליגן רבינים ספרים איז דאס זיין רבי.

דער תנא זאגט (אבות ה, כב): כל מי שיש בו שלשה דברים הללו מתלמדיו של אברהם אבינו, ושלשה דברים אחרים הוא מתלמדיו של בלעם הרשע. אברהם אבינו איז געווען פאר פיר טויזנט יאר צוריק, ווי אזוי קען איך זיין א תלמיד פון אברהם אבינו? בלעם איז געווען פאר דריי און א האלב טויזנט יאר צוריק ווי אזוי איז מען א תלמיד פון בלעם הרשע? זאגט דער תנא אזוי: אויב א מענטש פירט זיך מיט א 'עין טובה' מיט א גוט אויג, ער פארגינט יענעם 'רווח נמוכה, ונפש שפלה' איך ווייס ווער איך בין און איך בין צובראכן, דעמאלטס בין איך 'מתלמדיו של אברהם אבינו', ווייל אז איך פיר זיך היינט אזוי ווי אברהם אבינו האט זיך געפירט בין איך זיין תלמיד. פארקערט

אז מען האט א 'עין רעה' א שלעכטן אויג וואס דאס נעמט זיך פון 'רוח גבחה ונפש רחבה' דעמאלטס: 'מתלמדיו של בלעם הרשע'. על אחת כמה וכמה אז פאר צוויי הונדערט יאר האבן מיר געהאט אזא גרויסן הייליגן רבי'ן, אז דער הייליגער רבי איז נאך דא מיט אונז אויב מען לערנט זיין ספר, ווייל דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצב): פניו שכלו ונשמתו ליגט אין זיין ספר, און אז מען לערנט דעם הייליגן רבינ'ס ספר איז מען זיך מדבק מיט אים.

און דאס פארןואס עס שטייט נישט מה בין אברהם לבין בלעם, ווייל צווישן זיי אליין האט מען נישט געקענט זעהן א חילוק. ווייל בלעם איז געגאנגען אנגעטוען מיט אלע שמונה בגדים און געזאגט תורה פונקט ווי אברהם אבינו, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן נו): בלעם הרשע האט זיך אויך געשטעלט אויף א פסוק (תהלים כט, י): ה' למבול ישב, און ער האט געזאגט א גאנצן דרוש און א תורה און מען האט זיך צוגעהערט. אויב אזוי, ווי אזוי קען מען וויסן דער חילוק צווישן אברהם און בלעם? נאר

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן קמ):
 ווען מען קוקט אויף א זיגל, זעהט מען די אותיות
 פארקערט, נאר ווען מען סטעמפט דאס אראפ אויף א
 צווייטע זאך דעמאלטס איז דאס גלייך. טייטשט מיט
 דעם דער הייליגער רבי דעם פסוק (איוב לו, ז): וּבְיַד כָּל
 אָדָם יַחֲתוּם לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ, דער צדיק ווערט
 אנגערופן 'פל', און ער איז אזוי ווי א סטעמפ וואס
 מען קען נישט גארנישט זעהן, נאר ווי אזוי קען מען
 זעהן ווער דער צדיק איז? לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ, אז
 דו זאלסט זעהן זיינע תלמידים וואספארא תלמידים
 ער האט אויפגעשטעלט. וועגן דעם כאפט דער משנה
 אן דעם לשון 'מה בין תלמידיו של אברהם אבינו
 לתלמידיו של בלעם הרשע' ווייל נאר אויף די תלמידים
 קען מען זעהן די חילוק: אז ער גייט מיט א חומש,
 מיט א משניות, זאגט מען שוין ער באלאנגט דארטן,
 ברוך השם אז דאס איז די איינציגסטע עבירה וואס
 מען קען זאגן אויף אים, אז ער גייט מיט א משניות,
 ברוך השם ער גייט נישט אין טאש מיט קיין שמוץ,
 אבער אז מען טרעפט אים מיט אנדערע זאכן, זעהט

מֵעַן צו וועמען ער איז מְקוּרָב. דְּעַרְפָּאר זָאגט דער
 הייליגער רַבִּי (סֵפֶר הַמְדוּת אוֹת צְדִיק, סִמָּן צט): ווער עס
 האט ליב דעם צְדִיק, דאַרף זייער אַכְטוּנֵג געבן עס זאל
 נישט אַרויסגיין קיין שם רע. ווייל אויב מען וועט זיך
 פִּירן ווי עס דאַרף נישט, וועט מען זאגן אז דאס האט
 ער געלערנט דאַרְטֵן. אָבער אז מיר לערנען דעם
 הייליגן רַבִּינ'ס סִפְרִים און מיר פֿרובֿירן מְקַיִים זיין
 דעם הייליגן רַבִּינ'ס עֲצוֹת, זענען מיר תְּלִמִידִים פּוֹנְעִים
 הייליגן רַבִּין, און מען דאַרף קיינעם נישט עָנְטִפֿערן,
 דער הייליגער רַבִּי זָאגט (סֵפֶר הַמְדוּת, אוֹת מְרִיבָה, סִמָּן לה):
 מי שְׁהוּא עָצוּר בְּמִלִּין לֹא יוּכַל אוֹתוֹ שׁוּם אָדָם. ווער
 עס האלט זיך איין און ער רעדט נישט, וועט אים
 קיינער נישט קענען בייקומען.

ג.

בְּרוּךְ הַשֵּׁם דער באַשעפֿער האט מיר צוריק געגעבן
 די נשָׁמָה, דאַרף מען זעהן זיך צו באַנייען וועלן מיר
 רעדן אַביסל פון די וואַכעדיגע סְדֵרָה פֿרֶשֶׁת
 בַּהֲעֲלוֹתָךְ, רַש"י זָאגט: אַהֲרֹן הִכִּהֵן הָאֵל גַּעֲהֵאֵט

חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וְוֵעַן עַר הָאֵט גַּעְזֶעֱהֶן אַז יַעֲדֶער פֿון דִּי
 נְשִׂאִים הָאֵט גַּעְבֶּרֶענֶגט אַ קָרֶבן, נָאר עַר און זײַן שְׁבֵט
 זַענען נִישֵׁט דָּאַרְטן גַּעווען, הָאֵט אִים דֶּער
 אַייבֶּער־שְׁטֶער גַּעזאַגט: אִיךְ שְׁווער דִּיר אַז דײַנס אִיז
 גֶרעסער פֿון זײַערס, ווייל דו וועסט אָנצוּנֶדען און
 אויספּוּצֶען דִּי לַעֲכֵט. דֶּער הַיִּלְיֶגער תּוֹלְדוֹת זײַע
 בְּרַענֶגט פֿון זײַן רַבִּי'ן דֶּער הַיִּלְיֶגער בַּעַל שֵׁם טוֹב
 זײַע: דִּי תוֹרָה אִיז אַ נְצַחִיּוֹת, לְכַאוֹרָה ווי אַזוי אִיז
 שׂיף הַיִּינֶט אָנצוּנֶדֶן דִּי מְנוּרָה !

נָאר דֶּער הַיִּלְיֶגער רַבִּי זַאָגט (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א, סִימָן
 כא): אַז אַ מַעֲנֵטֶשׁ טְרַאָגט אויף זײַךְ דִּי מְנוּרָה, וואס
 דָּאס אִיז דִּי צוויי אויגן, צוויי אויערן, צוויי נָאז
 לַעֲכֶער, מִיטן מוֹיל, דָּאס אִיז דִּי שְׁבֵעָה נְרוֹת. און אַז
 מֶען הֵיט דָּאס אָפּ, הָאֵט מֶען אַ רֵינֶעם מַח, און דֶּער
 מַח טְרַאָכט שוין אַנְדֶּערש, און אַ מַעֲנֵטֶשׁ דָּאַרף בַּעֲטֵן
 דַּעם בַּאֲשַׁעפֶּער עַר זַאל הָאַבן רֵינֶע אויגן, ווייל דֶּער
 עִיקָר אִיז דִּי אויגן, אַזוי ווי חַז"ל זַאָגן (סוֹטָה ח): אִין
 הַיָּצֵר הָרַע שׁוֹלֵט אֱלֹא בְּמָה שְׁעִינִיּוֹ רִאוּת, דֶּער יָצַר
 הָרַע קֶען נִישֵׁט גַּעוועלְטִיגן אויף אַ מַעֲנֵטֶשׁ נָאר אויף

וואס ער קוקט. דערפאר דארף מען אַכטונג געבן אויף די אויגן, און ווידער אום דארף מען האבן א 'טוב עיני', קוקן מיט א גוטע אויג אויף יענעם.

און נאכדעם די אויערן; א מענטש דארף זייער אַכטונג געבן נישט צו הערן קיין שמוץ, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ג): מען דארף זייער אַכטונג געבן פון נגונים פון רשעים און פון גוים, ווייל דאס שאדט פאר א מענטש, און מען דארף זיך אַפּטשעפּענען פון דעם.

און נאכדעם דער חטם; מען זאל זיין אַפּגעהיטן פון פּעס, און די יראת שמים זאל זיין ווי עס דארף.

ועל כּוּלָּם דער מויל; אז דער מויל זאל נאר רעדן גוטע דבורים, דאס זאגט אונז דער פּסוק (במדבר ח, ב): בְּהֵעֲלוֹתָךְ אֶת הַנְּרוֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה יֵאָרֶוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת. ווייל דער עיקר איז דער מיטלסטער קנה, וואס דאס איז דער דבור, א מענטש דארף זעהן אז זיינע דבורים זאלן זיין נאר פון דעם הייליגן רבינ'ס עצות,

און נישט רעדן פון אנדערע עצות, און נאך זאגן פון וואו מען האט דאס גענומען.

ברוך השם דער אייבערשטער האט אונז געהאלפן און מיר האבן אנגענומען דעם הייליגן רביני'ס ווערטער בתמימות ובפשיטות, און מען רעדט צום באשעפער אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקויטי מוה"ר"ן חלק א, סימן לד): דער מויל פון א צדיק ווערט אנגערופן: 'מלאפום'. וואס איז די ווערטער: מלא-פום, דאס הייסט, דער מויל רעדט אים נאר פון באשעפער, און דאס האב איך זיך צוגעוואוינט, שטענדיג צו רעדן פון באשעפער, און פארשטייט זיך אז מען רעדט 'פון' באשעפער, רעדט מען 'צום' באשעפער.

נאכדעם דער סדר דרוך ה'למוד, (עיינ שיחות ה"ר"ן סימן ע"ו, ובאריכות בקונטרס סדר דרוך ה'למוד): אלע מאכן חזק פון דעם און פֿרעגן וואו שטייט דאס? און זענען זיך מפלפל איבערדעם, אבער מען דארף מאכן א חשבון הנפש, זעהט מען שוין ווי אזוי עס זעהט אויס. מילא

אז עס זיצט א אינגערמאן און ער לערנט א גאנצן טאג פון אינדערפרי ביז אויף דערנאכט 'בעיון', קומט אים פל הפבוד, און איך בין אים מקנא, אבער מען דארף דאך אנקוקן זיך אליין, ווער בין איך?! איך בין א פראסטער און געמיינער יונג, און איך ווייס וואס איך האב געטוען, איך האב קיינמאל נישט אויפגעמאכט קיין חומש, קיין משניות, קיין גמרא, און דא קומט א רבי און ער געט אין מיר אריין א חיות, און איך האב באקומען א חשק צו לערנען חומש רש"י מיטן תרגום יעדן טאג, און אזוי בין איך מסים יעדע וואך די סדרה, דער הייליגער בעלזער רב רבי ישכר דב זי"ע האט געזאגט: א טאג וואס מען לערנט חומש מיט רש"י וועט מען נישט זינדיגן.

און דאס זעלבע מיט משניות, איך פאנג אן לערנען און זאגן איינמאל ששה סדרי משנה און נאכאמאל, און איך זעה אז עס איז נישט אזוי שווער ווי מען האט מיר איינגערעדט, איך זעה אז ברוך השם איך בין מצליח, איי דער סמ"ך מ"ם צוברעכט מיר, אז דאס הייסט נישט געלערנט, מאך איך זיך נישט צוטוהן,

נאר איך מאך מיר א פשוטן חשבון וואס דען זאל איך
 טוען?! ווייל עס קען דורך גיין די זיבעציג יאר, און
 אפלו איינמאל נישט ענדיגן ששה סדרי משנה,
 איינמאל נישט ענדיגן כאטשיג ש"ס בכלי, און
 דעמאלטס וועט מען שוין זייער חרטה האבן, אבער
 כל זמן א מענטש לעבט, איז עס אזוי גרינג, ווייל מען
 דארף נישט מער ווי נעמען די גמרא און אנהייבן
 אביסעלע, דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר
 רבי נתן ז"ל: אביסל איז אויף גוט. און אז דער
 אייבערשטער העלפט, לערנט מען אביסל בכלי
 אביסל ירושלמי אביסל תוספתא, וואס דורך דעם
 בויעט מען זיך אויף א שטוב [בית]. און דאס וועט
 מען זעהן ביים סוף, ווען מען גייט אנוועק פון דער
 וועלט קען ליגן צוויי נפטרם, אין איין ארון ליגט
 דארט א בכלי ירושלמי תוספתא. ווער רעדט נאך אויב
 ער האט זוכה געווען צו מדרש רבה, און מדרש
 תנחומא מיטן זוהר און תקונים, און אין דעם אנדערן
 ארון ליגט אגאנצע בארג מיט צייטונגען וואס ער האט

אַפּגעליינט אין די זיבעציג יאר, און דאַרטן הייבט זיך אן אַ אנדער ענין.

דערפאר לאַמיר מאַכן אַ נייע התחלה דער עיקר זיך רייניגן די 'שבעה גרות', און אַכטונג געבן אויף די אויגן, אויערן, נאז און מויל, און דאס הייסט געלעבט עולם הבא אויף די וועלט, עולמך תראה בחייה. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"רן חלק ב, סימן קיט): די וועלט זאגט אז עס איז דא 'עולם הזה'. איך זעה נישט קיין 'עולם הזה', ווייל יעדער מענטש האט אזעלכע צרות. און דער גרעסטער רחמנות וואס עס קען נאר זיין איז אויף אַ בחור, ווייל וואס זאל ער טוען?! דערפאר דארף מען מלמד זכות זיין אויף יעדן בחור, אמאליגע צייטן איז דאס געווען אַ פשוטע זאך און אלע גרויסע צדיקים האבן חתונה געהאט ביי די פערצן פופצן יאר, און היינט איז דאס ליידער נישט איינגעפירט, וועגן דעם איז אויף אַ בחור אַ ביטערער רחמנות.

אָבער עס גייט איבער אויף אַ יונגע־מאן אויכעט, מיט פֿרנסה וכו', דאָ אָבער ווען מען זאל נוצן דעם הייליגן רביניס עצות האט מען דאָ מורא־דיגע עצות אויף יעדע זאך, ווייל פת בסלוי האט אַ יונגע־מאן ברוך השם, די איינציגסטע זאך וואס עס פֿעלט אים איז 'שכל', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב, סימן פט): **הדעת משדך כל השדוכים**. מען דארף וויסן לגבי שלום בית, אז אלע פֿרויען זענען די זעלבע זאך, מען דארף נאר האבן שכל ווי אזוי צו פֿירן אַ שטוב, און דעם דעת באקומט מען פֿונעם צדיק.

[איך זאג שטענדיג פֿאר יונגע־לייט וואס זיי זאגן אז מיין ווייב לאזט מיר נישט פֿארן ראש השנה אויף אומאן, ווי אזוי קען דאס זיין? דער תירוץ איז פֿשוט, ווייל אז אַ מענטש פֿירט זיך אויף ווי אַ חיה אין שטוב אַ גאנץ יאר. קיין גוט ווארט זאגט ער נישט פֿאר זיין ווייב, געלט געט ער איר אויך נישט, און אפֿגע־רעדט אז זי אַרבעט און ער נעמט נאך צו איר געלט אויכעט, און עס בֿרענט אין איר די פֿעס און די רציחה, וואס

קען זי צוריק געבן דעם מאן? אז ווען עס קומט ראש השנה טוט זי אלע פעולות אים צו שטערן, און אים צוריק וויי צו טוהן. און פארשטייט זיך אז ער האט נאך נישט קיין גוטן חשק אויף נישט, ווייל ווען ער האט ווען א גוטן חשק איז נישט שייך צו זאגן קיין אפהאלט, ווייל ער מאכט זיך א חשבון הנפש אז ער איז שוין געשטארבן.

איך האב געקענט א איד ר' שמואל מרדכי, וואס ער איז געווען א סוחר, האט ער געהאט א שעה אין טאג, וואס ער האט דאס גערופן: די געשטארבענע שעה, אין די שעה איז ער געווען פארמאכט, ווייל ער דארף א שעה רעדן מיטן באשעפער, און עס האט נישט גענוצט גארנישט.

און אז א מענטש מאכט דעם חשבון אז מיין נשמה איז שוין ארויס, און איך דארף א תיקון, פלוצלינג קומט מען מיר זאגן: דו ווייסט דו דרייסט זיך אין עולם התוהו, אבער דארטן און דארטן אין די טאג ראש השנה, קען מען דיר פאררעכטן, דעמאלטס

ווארט נישט די נשמה און טראכט נישט, נאר זי פליעט
 און לויפט גלייך אהין, און בעהט: איך דארף א תיקון.
 נאר פארנוואס איז דאך דא מניעות? ווייל מען פירט
 זיך אויף א גאנץ גאר ווי א פרא אדם אין שטוב, אבער
 אז מען לייגט צו א האנט און מען העלפט ארויס אין
 שטוב, און די ווייב זעהט אז מיינ מאן איז מיר
 געטריי, דעמאלטס טרייבט זי אים שוין ראש השנה ער
 זאל גיין.]

וועגן דעם דארף א מענטש זעהן אז אין שטוב זאל
 ער זיך אויף פירן מיט דרף ארץ, אדרבה זאל זיין די
 גאנצע שטוב א רואיגע פרייליכע שטוב, און אז עס
 איז א שווערער שטוב, זאל ער אריין לייגן מער
 פוחות, אז די שטוב זאל זיך איבערדרייען, אבער עס
 איז נישט שייך צו זאגן: מיינ ווייב איז די גרעסטע
 מכשפה, מיינ ווייב איז די גרעסטע רשע'נטע. עס איז
 נישטא אזא זאך, ווייל עס איז א ביינ פון דינע ביינער,
 און עס איז תלוי אין דיר, און אז דו וועסט זיך
 אויפפירן מענטשליך אין שטוב, וועסטו זעהן אז דיין
 ווייב וועט דיר ארויסהעלפן מיט אלעם, אבער אפלו

נישט דארף א מענטש וויסן אז דאס איז זיינע עוונות,
 אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א,
 סימן כב): מיר זאגן ביי די סליחות 'אם עווננינו ענו בנו'.
 ווער שרייט? די עוונות! און אויב ער וועט אמת'דיג
 תשובה טוהן פארן באשעפער, וועט זי זיך אויף
 איבערדרייען צום גוטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל זיך
 קענען האלטן צוזאמען, און: איש את רעהו יאמר
 חזק, און איך בעט ענק אלע: איר זאלט בעטן פאר
 מיר איך זאל האבן א רפואה שלמה, און איך דאנק
 דעם בורא פל עולמים וואס האט מיך געשיקט
 מענטשן וואס האבן מתפלל געווען פאר מיר, עס
 שטייט (בבא קמא, צב.): המתפלל בעד חברו והוא צריך
 לאותו דבר הוא נענה תחלה, יעדער איינער דארף
 האבן א רפואה, זאל דער אייבערשטער אונז אלעמען
 שיקן רפואות מיט ישועות.

מען דארף וויסן אז יעדן טאג איז דא בלבולים,
 אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א,

סימן ס): יעדער טאג הייבט זיך אן ענג און שפּאַהל, דער עיקר איז מען זאל זעהן אז נאכדעם זאל עס ווערן ברייט. ווייל יעדן טאג ווען א מענטש שטייט אויף איז ער אינגאנצן מבוֹלָבֵל, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקיטי מוהר"ן חלק א, סימן פד): יעדן טאג ווען עס הייבט זיך אן, זענען דא נחשים ועקרבים וואס זענען מבהל און מבלבל דעם מענטש, און צוביסלעך נעמט מען אראפ די קליפות. מען דארף זיך דער עיקר האלטן צוזאמען, וואס דאס איז די העכסטע זאך, און הלואי הלואי זאלן מיר מאכן א נייע התחלה אין די זאך, און מחזק זיין איינער דעם אנדערן.

דער הייליגער רבי זאגט א אינטרעסאנטע זאך (לקיטי מוהר"ן חלק א, סימן כז; ועיין בקצור לקיטי מוהר"ן): למשך את כל העולם לעבודתו לעבדו שכם אחד, צו צוציען דער גאנצע וועלט, אז אלע זאלן דינען נאר דעם אייבערשטן, און מען זאל אנוועק ווארפן די געלט, דאס ווערט לויט די שלום וואס עס איז דא צווישן מענטשן, וואס דורך דעם זענען זיי זיך חוקר און מסביר איינער דעם אנדערן, און אזוי ארום קען

א בְּרִסְלָבֵ'עַר חֲסִיד

לג

מֵעַן זִיף מְקַרְבַּב זַיִן צוּם אָמֶת. אַ מְעַנְטֶשׁ דָּאַרְף ווּיֶסן
אִיף בֵּינן נִישְׁט דֶּער גְּרַעסְטֶער חֲכָם, ווּיִיל דֶּער וואָס עַר
זאַגט אַז עַר אִיז דֶּער גְּרַעסְטֶער חֲכָם אִיז עַר דֶּער
גְּרַעסְטֶער טַפֿשׁ, עֵס אִיז קֵינֶער נִישְׁט גֶּעבּוּרִין גֶּעוואָרן
אַ חֲכָם, אִוּיף אִיז נֶאכְנִישְׁט דָּא אַ פֶּאַבְרִיק וואָס מֵעַן
פֶּאַרְקוּיֶפֶט דָּאַרט חֲכָמָה, דֶּערפֿאַר מַעג מֵעַן דָּאַף הַעֲרֵן
אַ עֲצָה פּוֹן אַ אַנְדֶּערן אִוּיף, און זִיף דוּרְף רַעדֵן, און אַז
מֵעַן רַעדֶט זִיף דוּרְף אִיז נִישְׁטאַ קֵיין גְּרַעסְעֶרע זאַף פּוֹן
דַעם.

דֶּער אַיבֶּערֶשְׁטֶער זַאל הַעֲלֶפֶן אַז מֵעַן זַאל מֵינֶען
דַעם אָמֶת, וואָס דַעמאַלְטֶס וועט מֵעַן הַאַבֵּן הַצִּלְחָה,
חַו"ל זַאגן (שַׁבַּת קד.): 'קוּשְׁטאַ קָאִי שְׁקָרַא לֹא קָאִי'.
דֶּער אָמֶת בְּלִיבֶט, דֶּער שְׁקֶר פֶּאַלט אַוועק. גֶּעלּוּיבֶט
דַעם אַיבֶּערֶשְׁטֶען אִיף הַאַב דוּרְף גֶּעלְעבֶט גַּאַר גַּאַר אַ
שְׁווער לַעבֹן, אָבֶער בְּרוּף הַשֵּׁם הַיִּינֶט זַעַה אִיף דִּי
פִּירוּת און פִּרִי פִּירוּת, פֶּאַרוואָס? ווּיִיל קוּשְׁטאַ קָאִי,
דֶּער אָמֶת בְּלִיבֶט, שְׁקָרַא לֹא קָאִי, דֶּער שְׁקֶר פֶּאַלט
נֶאכְדַעם אַוועק.

וועט דאָךְ דער מענטש זאָגן וואס איז דער אַמת וואס איז דער שְׁקָר? אַמת איז נאר דער באַשעפֿער. אויף איז אַמ"ת די ווערטער: אַהֲיָה מֵת, איף וועל זיין אַ מֵת, דאס איז דער אַמת. שְׁקָר איז דא אַסאך (לקיטי מוהר"ן חלק א, סימן נא).

דערפֿאר דאָרף מען זעהן נאר זיך צו שטארקן און זיך ציען צום באַשעפֿער, און מען זאל זייער אַכטונג געבן פון מחלוקת, ווייל דער גאַנצער תּענוג פונעם סמ"ך מ"ם איז אז ער קען מאַכן מחלוקת און פּירוּדִים, וואס וועגן דעם ליידן מיר דעם גלות, אָבער ביי אונז דאָרף מען זעהן עס זאל זיין אַחידות. דער אייבערשטער זאל העלפֿן מען זאל זוכה זיין צוקומען צו דעם.

~תּם וּנְשָׁלֵם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם~

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרן הרסלב for

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

פאר \$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין